

INVICTISSIMO
ET POTENTISSIMO
MONARCHÆ
IACOBO VI.
BRITANNIÆ MAGNÆ,
Galliæ, & Hiberniæ Re-
gi Serenissimo, Fidei De-
fensori, *Scotiam suam*
revisenti Σουεργαντήριον.

Authore Davide Wedderburno Abredonensi.

EDINBURGI,
Excudebat Andreas Hart, 1617.

HONOR REGIS
IUDICIUM
DILIGIT.

ΣΥΝΕΥΦΡΑΝΤΗΡΙΟΝ.

Proebe vale, vosque una olim mea cura sorores
Ite novem. Vanis vestra haud ego numina votis
Solicitare paro: nec jam deserta per alta
Parnassi me raptat opis spes indiga vestrae.
Quippe alium facili divertitur orbita clivo

Ad Phoebum, cuius facies mihi reddita, anhelō
Acreis nescio quos stimulos sub pectore versat.
Ægide conspecta, ferali ac Gorgonis ore
Diriguere homines in saxa, hæc saxea corda
Molliat at facies, atque enthea sensa ministret.
O dilecta Deo facies! cui Iupiter ipse
Cesserit, ætherea vultus ut luce coruscos
Indueret, Semeleque istos rediviva reposcat.

Ergo te hic sistis reducem Rex magne? tueri
Ora datum? & notas audire & reddere voces?
Optatam, O lucem toties! qua nulla reluxit
Candidior, ne tum domita Babylone superba
Magnus Alexander magni cum flexit habenas
Orbis, & extremos sua sceptrā extendit ad Indos.
Namque licet compos tanti moderaminis, illum
Attamen haud iterum post tot repetita trophæa
Dii voluere unquam patrios invisere fines.
Numen at ecce tibi concessit, ut ante senectæ
Stamina quam feræ tibi Clotho emensa, revisas
Majorum, ætatisque tuæ incunabula prima.

Ergo veni, amplexare tuos, ulnisque tuorum
Amplexari aveas magnorum, ô maxime Regum.
Nec vero allicimus tam opibus, Gangetica tellus
Quas fundit, donisve, Ophyre quæ flava caminis
Excoquit Eois, vel quæ Tagus aurifer amnis
In mare purpureum rapidis devolvit arenis:

Quam fidæ haud corruptum unquam libamus amorem
Mentis, & hoc patrem patriæ te amplectimur uno.
Quin sua tela licet jamjam mors sæva minetur,
Haud nocitura tamen te viso: coniugis umbram
Laodamia sui sic preffit, lætaque vitam
Exhalasse viri memoratur imagine capta.

Quid vero amplexus petimus tanti hospitis? cheu
Vota retractamus. Patriæ nam fumus Ulyssi.
Gratior illecebris etsi Lotique, Deæque
Solis inaccessos habitat quæ filia lucos:
Attamen amplexûs haud nostræ hæc munera forti
Conveniunt, gemino queis vix par orbis ab axe.
Alcidæ nec enim debetur gloria tanta
Fixerit æripidem cervam licet, atque tot omnes
Sparserit in terras gravium monumenta laborum,
Quanta tibi, Rex magne, tibi cui monstra tremenda
Edomuisse datum, quæ Roma effudit, & ipsa
Viscera telluris nostræ: graviore periclo
Deucalionæis quam quo crevere sub undis
Monstra ea Phœbæis quondam confixa sagittis.
Ac veluti Hercules peregrinas alite fama
Tot liquit memoranda labos documenta per oras:
Haud secus hinc totum virtus tua fusa per orbem,
Sint Batavi, Batavisque hostis sit Iberia testis,
Sitque omnis Rheni tractus, quaque alta fluentia
Vistula tot riguos spatiosè effundit in agros.
Et magna Hadriaci Veneti vos gloria ponti,
Vos, (quod in hunc toties oculos atque ora referre
Publica res moneat.) vos inquam appello, fidemque
Vestram illam, quam non populos modo flexerit, at quam
Et reges regat hic, & quam unus mole sua stet.
Non ita Tantalides juratos Aulide Graiûm
Tot reges, regumque atavos, regumque nepotes
Enituit supra, folio subnixus eburno:
Aut domus omnipotens cœli cum panditur, almus

Inter

Inter permistos divis Heroas ab alto
Iupiter, & totum nutu cum concutit orbem:
Qualis, concilio regum procerumque coacto,
Progenie hinc, bis sæcla decem, numerataque fastis
Quam tot avorum effert series longissima regum:
Hinc veri atque æqui solerti indagine, Phoebus
Quos videt, hic reges unus supereminet omnes.

Scilicet is, digno virtus quæ principe digna,
Quid ius fasque ferant, suus & qui Regibus altis
Constet honos, magna proclamat voce per omnes
Terræ oras, sopitque ignes, quos monstra pararunt
Igneo ab Ignati quibus ordine fluxit origo
Monstra, quibus non Armeniæ deserta peragrat
Sanguinis innocui tigris sitientior ulla.
Blanda quidem specie; sed si penetralia mentis
Peruia, serpentum pateant spiramina mille,
Mille nocendi artes, quibus haud requiesve modusve.
Illa Deus superæ contemptum lucis ut ætas
Nostra luat, stygiis emergere pignora Noctis
Sedibus est passus: dedit hæc canis ora trifaucis,
Argi oculos, cervique aures, unguisque Celænus,
Eumenidumque alas, ac qui tegit omnia vultum
Ambiguum Protei, nunc hunc, nunc protinus illum.
At quamcumque novent faciem, quamcumque figuram
Pectoris induerint, manet, æternumque manebit
Consilium hoc; Reges scelerato excindere ferro.

At vero Calais Zethesque ut, sydere fausto
Pulchra fatos Borea quos edidit Orithya,
Obscænas dirasque procul, Phineia mensa
Ut foeda sine labe foret, pepulere volucres:
Haud aliter, Rex Magne, Aquilo, Septemque triones
Tergemino cujus jactant se subdere colla
Imperio, Harpyas, Roma indignante, rapaces
Has procul exegisti, atque hæc tibi monstra subacta
Ingenii foelicis acumine, quod tibi in uno

Te ornando sese major Tritonia Pallas
Annuit, & sacrant divini oracula verbi.
Noctes atque dies quæ dum perpendis, & acri
Iudicio rimaris, abis ad tempora prisca,
Teque tuere horum exemplo, five impius auras
Arrius ad superas remeet Phlegetonte relicto,
Seu nova procudant alii sua dogmata, sectas
Ut foveant: quæ (pro!) tot succrevere, quot usquam
Pæne urbes sacra lotæ baptismatis unda.
Hinc fera bella movent, & dum concurrere ferro
Sic properant, ferrum cognata in viscera condunt.
Haud secus ex anguis Cadmæi dentibus orti,
Quosve ita prognatos mirata est Colchica tellus
Fraternis in se versi cecidere sub armis.
Interea quorum est tantos componere motus
Reges non id agunt, posito ut certamine *CHRISTI*
Mystica membra optent corpus coalescere in unum,
Ast aliæ hos agitant curæ, quin flamma perenne
Duret ut ista, adhibent studiumque operamque perennem
Tu vero antiquæ ad fidei primæva reducis
Dogmata: & unire hæc conaris ovilia sparsa.
Dum non pastores sequeris quos devius error
Noxia diducit per pascua, nuda sed usque
CHRISTI, sanctorumque premis vestigia patrum.
O si consocies! non cluso limine Iani
Augustus, tanto non Constantinus honore
Magnus se jactet, quantum virtutibus addet
Hoc meritum, meritisque tuis hæc maxima virtus.
Nec Constantino tot pectoris indita quondam
Munera, quot tibi sunt præsto, si expendere sæcla
Hæc perversa finant; quæ bella heu horrida bella
Irrequieto agitant animo: pacisque recidunt
Semina prima, unam mentem, & cor cælitus unum.
Sed pacis studiosus amor, sed dextera semper
Innocua, ac mentis seu vis illa insita, rerum

Seu

Seu longo collecta usu prudentia certant
Te decorare adeo, ut dubium diademate Rex sis
Major an ingento: quo non speciosior ardet
Chrysolithus, quamvis nativo interlitus auro.
Namque illud tanta illustrat clementia, ut ipsos
Immo hostes super irradiet, licet obvia abortu
Et gravia & vicibus repetita pericula multis.
Tuque adeo Rex magne agendum, sic perge, nec ausus
Impediant sanctos male sana ac hostica passim
Consilia, aut quæ dira foveant molimina vota.
Si Deus haud contra, quis contra insurgere tentet?
Ille tuos hostes ceu cera liquefcit ab igne,
Coctilis in scrupos & testa resolvitur, omnes
Conteret, atque suæ neccent sibi retia poenæ.

Extera si regna hæc concordia foedera pacis
Respuerint peritura fui, ut Narcissus, amore:
Perge tamen, Rex, perge tuos unire, nec ullæ
Reliquiæ invidiæ subsint veterumve malorum.
Inque unum cœtum & leges coeamus in unas.
Hinc, veluti quæ multa virum jam sæcula vicit
Visceribus terræ penitus defigitur arbos,
Brachiaque extendit, quæ non superare vel Austri
Præcipites valeant, vel fulminis alitis iræ:
Sic vincolo hoc CHRISTI sacra-sancta Ecclesia (postquam
Reddita bello, Anglus cujus pars magna futuræ
Grata rudimenta & primordia pacis amica
Belliger exhibuit,) solido fundamine sedes
Hic positura suas, si te tria regna sub uno
Foedera amicitiae tandem hæc initura perennis.
En tota hæc mundi compages nonne parentis
Unio naturæ est? gremio dum pontus opaco
Se terræ insinuat, dumque oscula mutua captat.
Hinc unum in celeri decurrunt flumina lapsu
Oceanum, oceanus refluas post egerit undas,
Cursusque his variant vicibus, variantque recursus.

Hæc elementa fovens aer se expandit ad omnes
Terrasque fractusque maris, genitales & inde
Humor, & inde hominum ac pecudum, vitæque volantum
At coeli, hos campos liquidos, en axis uterque
Excipit amplexu. Tanta est concordia rerum.
Complexus divelle istos, luxataque fiant
Membra hæc congeneres partes, en protinus omnis
In chaos antiquum reditura hæc machina mundi.
Sic rerum Natura parens his nexibus omnes
Mollit, & in nostrum penitus conspirat amorem.
Tum sedes una est, uno circumsona ponto,
Uni hostes, uno sociique ligamine pacis
Evincti, atque una hæc arctoi climatis aura,
Vna & lingua, atque una fides, Deus unus, & unus
Rex, decus atque tui merito pars maxima regni.

Quæ vero comitum, quæ tanta hæc turba tuorum?
Saxonidumne profecti arvis? ipsique vetusta
Saxonidum de gente, tuis en, Scotia, regnis
Succedunt? stabilisque tibi quin pacis olivam
Prætendunt insigne manu, quæ spicula vibrans
Olim acie instructa, nostroque imbuta cruore,
Fortunam hic belli toties experta vicesque est.
Tum vero alternis certatum est cladibus, eheu!
Devotasque animas morti per tela, per hostes
Dum ruere appropierant, non flentis ab ubere matris
Pignora flexerunt, non charæ conjugis ulli
Amplexus, non arva suis viduata colonis.
Heu desolatas urbes! heu conjuge cassas
Tot viduas, charis puerosque parentibus orbos.
Alme pater talem hinc nostris avertito pestem
Finibus: & pacem divino robore firmans
Hunc lætum Scotisque diem, Tamesique profectis
Esse velis, nostrosque hujus meminisse nepotes.
Adsit lætitiæ Bacchus dator, & bona Cornu
Copia. Magnanimos namque haud furibunda flagello
Sanguineo

Sanguinea Bellona duces jam poscit ad arma,
Tessera non cædi it signum, non flumina inundant
Sanguine: sed positis armis en sæcla recurrunt
Aurea, & æternis firmissima fundamentis.

Sic eat, atque hilares libeat transmittere ludo
Hinc noctes atque inde dies. Iuvat en juvat alta
Pervolitare juga, aut vasto qua sævus in antro
Abdit aper catulos. Sic poscit odora canum vis,
Et lato, Rex magne, tua hæc venabula ferro,
Quæque feras reddit faciles hæc mitior auræ
Temperies, atque avidis jam subdita flamma medullis.
Nam Venus ut blandum inspiret per pectora amorem
Nunc Paphon, Idaliumque suum, nunc alta Cythera
Linquens, nota subit placide spelæa ferarum.
Quas actas cæcis stimulis tibi, Maxime Regum,
Cogit ovans, raucos renovant dum cornua flatus:
Montium & assensu vox ingeminata remugit.
Saltibus ecce etiam Fauni, Dryadesque relictis,
Virgineisque choris accurrit Delia cincta,
Delia, quæ mærens, te nempe absente, tot annos
Spreverat arma suis nimium desueta triumphis.
At comitum è latebris aliæ pavitantia turbant
Agmina cervorum jaculo, convallibus imis
Præcipitant aliæ, celeri juga summa volatu
Contendunt superare aliæ. Simul emicat ardens
Venator, cursuque leves prævertitur Euros,
Nec primus absistit quam fixus arundine cervus,
Quisquis is, in vacuis moribundus concidat aruis.

His ubi finis erit tandem, Rex optime, lustra
Tellurem patriam quoquo vestigia flectes,
Quoquo oculos, pars nulla tuis non inclyta fastis
Ostentat monumenta. Aquilæ hic, Romanaque signa
Cessere: Hic Dano de ingenti erecta trophæa:
Ultima & in cineres collapsa hic gloria Pictis:
Britonum at inde plaga est tristi commissa duello

Utraque, quæ cædes mente averſata priores
Ingenua pacem unanimi jam pectore ſpirat:
Hanc Reges ſtatuiſſe urbem dicuntur: at iſta
Nobilitant Regum cineres manefque ſepulchra:
Hic rurfus cunæque, Laresque, & chara Penates
Numina, quæ primæ quondam tibi conſcia lucis:
Hic poſtquam firmata virum te fecerat ætas
Exeruit tua ſe virtus, verique laboris
Fortuna, uſque adeo totum celebrata per orbem.
Sic oculos Rex paſce, urget breve labilis ævi
Curriculum, ſeroſque ſeni quæ lubricat annos
Canities: niſi fors primos Iolaus ad annos
Ut rediit dubia tectis lanugine malis,
Hoc cœli tractu, puro hoc natalis & hauſtu
Aëris, addat idem Iunonia muneris Hebe.
Et plenis renovata fluant tibi ſtamina fuſis.
Sicque utinam eveniat. Memor iſta volubilis ætas
Quam tamen, hæc tanquã nunquã hinc cernenda, per ævum
Dum licet, hauri oculis avidis. Huc pompa Deorum
Invitat. Neptunus equos, claſſesque, viriles
Mars animos: ſegetesque Ceres, Nymphæque ſalubres
Dant fontes, altis & flumina montibus orta,
Sive Caledoniis decurrant finibus, aucta
Grampus hæc cano ſeu vertice fundat, ut oras
Lambat ~~ABRE~~ DONIÆ; quippe addictiſſima Regi
Iſta ſuo, & reliquas ſupra officioſa ſorores,
Illæ uſque officiis celebres licet omnibus omnes.
Vin' flores? rident horti hinc, hinc prata corollas
Dum calathis ſua dona legunt neſtuntque Napææ.
Quin ipſa invitât cœli indulgentia, amice
Cunctaque conſpirant elementa, tepentibus auris
Laxant arva finus, atque omnis ubique reſedit
Flatus, ut æquoreis placide ſe attemperet undis.
Tum natalitiam veluti ſi læta novarent
Fata tibi lucem (Livor depaverit atris

Se licet

Se licet in tenebris,) totas delubra per urbes
Lætitiâ, plaususque patrum, populique secundos
More novo ingeminant, dum sidera voce laceffunt
Cum teneris pueri, matresque, nurusque puellis.
Edoctruri inter menfas vestigia quondam
Quæ tua, qualve ingens urbes impleveris hospes.

Quin adeo tenuis si quondam rura Molochi
Alcidæ, magno quamvis Iovis incremento,
Sique ipsi placuere Iovi tua tecta Philæmon;
SCOTIA nonne tibi placeat tua, Maxime Regum?
Dives agris, opibusque potens, quas exigit usus
Vitæ etiam illustris: magis ast opulenta, superne
Quæ tibi concessa est, vitâ: tu gloria nostra,
Tu gazæ, nostrumque tuo fulgore coronas
Fulgorem, laudesque quibus Mavortia gaudent
Pectora ut indigenis. Nam nos & nostra tot illa
Oppida munitæ haud turres, haud ardua cingunt
Moenia, sed dextræ Spartanæ, vincula foede,
Teste vel invidiâ, nunquam servilia passæ.
Quid? victi an vinci potuerunt: an cedere pulsi
Scotigenæ? quorum vires atque inclyta gesta
Aggeribus fossisque ipsa est cohibere coacta
Roma ea quæ Parthis iniecit fræna superbis.
Libera colla iugo: tibi sic at subdita regi,
Ut rosea seu luce dies retegatur, opacis
Seu tenebris nitidam nox lucem involuerit atra,
Istis nulla domus non compleat æthera votis.

En nos summe Parens vitæque necisque potestas
Quem penes est unum, meritis tibi solvimus uni
Ore animoque uno grates: quod vescimur aurâ
Vitali, quod amica tegit Concordia pennis
Hæc niveis tua regna procul discordibus armis,
Quod pia sacra sequimur compendia verbi
Muneris usque tui totum est: tu fautor & autor.
Quippe illum incolumem præstas, quo sospite sospes

Publica res, labente labat, tractura ruinam
Cum sonitu ingentem. Quæ ne Pater optime vincat
Hæc retro in peius vergentia sæcla, tuorum
Da Pater, ô votis. Atque ut virtutis imago
Et regum exemplar vivum Rex omine dextro
Haftenus hoc molitus iter, sic salvus & usque
Auspiciis lætis faustum hinc iter omne revolvat:
Et longum, at dulcis patriæ memor, exigit ævum.

DEO GLORIA.

*Ornatissimis & acceptissimis Advenis
Equitibus Anglis,*

ABREDONIAM VIDENTIBVS.

Ergo amor huc alios gentis, cum gentis amore
Huius vos nostræ traxit & urbis amor?
At quibus illecebris adducti huc tenditis? an quod
Hospitii nostra hæc laus coluisse sacra?
Anne Deæ capti laqueatis purice tectis?
Tesqua, quibus, Nymphis, hospita nulla magis.
An quod scire juvet siqua hic monumenta vetusta?
Si quæ delicia Dona jocosæ tuæ?
Forsitan haud tanti videantur at ista, quod absit
Ille suæ summus gentis & urbis honos.
Queis ergo illecebris adducti huc tenditis? Icon,
Sic reor, absentis Regis ut adsit, Amor.
Istum nempe ad nos Rex vestro in pectore misit,
Effigiemque sui vestro in amore dedit.
Tanto at amore, iterum tanquam Phaëtonis ab igne
Flagret ut inde hujus Parrasis ursa poli.

DAVID WEDDERBURNVS

Abredonensis.

